

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/7/2019
Identifikačné číslo spisu: 1113208146
Dátum vydania rozhodnutia: 13.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1113208146.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Slovenský poľovnícky zväz, občianske združenie, Štefánikova 10, Bratislava, IČO: 00 178 144, zastúpeného JUDr. Jánom Falisom, advokátom, so sídlom Lermontovova 14, Bratislava proti žalovanej: PhDr. Valéria Kaplanová ANTROPOS, 906 21 Jablonka 121, IČO: 11 924 608, zastúpenej advokátskou kanceláriou Hudec s.r.o., so sídlom Lazaretská 23, Bratislava, IČO: 36 855 260, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marek Hudec, v konaní o zaplatenie 5.630,46 EUR s príslušenstvom, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. apríla 2018, č. k. 2Cob/91/2017-127, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovanej o d m i e t a .
- II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 14.06.2016, č. k. 35Cb/132/2013-111, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.630,46 EUR spolu s 9,50 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 301,26 EUR od 6.8.2011 do zaplatenia, spolu s 9,50 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 18,70 EUR od 20.08.2011 do zaplatenia, spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.825,51 EUR od 29.01.2011 do zaplatenia, spolu s 9,50 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.484,99 EUR od 06.08.2011 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania vo výške 337,50 EUR a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.672,53 EUR k rukám právneho zástupcu žalobcu, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie tým, že z ním vykonaného dokazovania má za preukázané, že k uzatvoreniu zmlúv o nájme nebytového priestoru a parkovacieho miesta medzi stranami sporu došlo písomnou formou v súlade so zákonnou úpravou. Zmluvné strany sa výslovne v zmluve zo dňa 23.06.2008 v článku 15.3 dohodli, že zmluvu je možné vypovedať len písomne s dvojmesačnou výpovednou dobou, ktorá začína plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede

druhej zmluvnej strane. Zmluvné strany sa výslovne v zmluve zo dňa 01.08.2008 v článku 5.2 dohodli, že zmluvu je možné vypovedať len písomne s jednomesačnou výpovednou dobou, ktorá začína plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede druhej zmluvnej strane.

3. Ako nespornú súd vyhodnotil skutočnosť, že žalovaná nikdy písomne žiadnu zo zmlúv nevypovedala, hoci v konaní tvrdila, že došlo k ústnej dohode žalovanej a štatutára žalobcu p. V. o ukončení nájmu, avšak túto skutočnosť nepreukázala a navyše štatutár V. výslovne poprel akúkoľvek dohodu o ukončení nájmu. Tvrdeniu štatutára žalobcu p. V. podľa okresného súdu svedčí aj predložený list žalovanej doručený žalobcovi 25.07.2011, kde sama žalovaná ako dôvod vyst'ahovania uviedla zlú situáciu v podnikaní a túto súčasne označila za dôvod svojich zdravotných problémov. Žalovaná súčasne v rozpore so zmluvami nikdy protokolárne neodovzdala predmety nájmu, výslovne zabránila žalobcovi za jej účasti skontrolovať stav priestorov, naopak poverila tretiu osobu - svedka J., aby sa pokúsil odovzdať kľúče bez prevzatia priestorov. Ani po výslovnej požiadavke žalobcu na protokolárne odovzdanie priestorov toto neuskutočnila a kľúče poslala poštou. Okresný súd uzavrel, že žalovaná v konaní napriek svojim tvrdeniam nepreukázala dohodu o ukončení nájmu k 30.06.2011, nepreukázala písomnú výpoveď žiadnej zo zmlúv o nájme a nepreukázala svoje tvrdenie o nespôsobilosti predmetu nájmu byť využívaný na dohodnutý účel.

4. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na skutočnosť, že predmetom sporu je aj úhrada faktúry č. 21381, ktorou žalobca v súlade so zmluvou fakturoval žalovanej služby spojené s užívaním predmetu nájmu v roku 2010, počas ktorého žalovaná preukázateľne predmet nájmu využívala a ani túto faktúru žalovaná neuhradila. Okresný súd z takto vykonaného dokazovania zistil na základe listinných dôkazov predložených žalobcom, že žalobca oprávnené a v súlade s uzatvorenou zmluvou o nájme požadoval od žalovanej úhradu nájomného a služieb spojených s užívaním nebytových priestorov do dňa ukončenia zmluvy. Žalovaná na druhej strane bezdôvodne neuhradza nájomné a poskytnuté služby.

5. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie žalovanej, napadnutým rozhodnutím zo dňa zo dňa 10.04.20188, č. k. 2Cob/91/2017-127, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

6. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že v zmysle § 387 C. s. p., sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie.

7. Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnych záveroch vychádzajúcich zo skutočností, ktoré majú podklad vo vykonanom dokazovaní a vyplývajú z obsahu spisového materiálu. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie prioritne skúmal, či nedošlo k uzatvoreniu dohody o skončení zmluvných vzťahov. Je pravdou, že podľa článku 15.1 Zmluvy o nájme nebytových priestorov a podľa článku 5.2 Zmluvy o nájme bolo možné ukončiť zmluvný vzťah aj dohodou. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že ak sa prenajímateľ a nájomca dohodnú na ukončení nájomného vzťahu platí, že nájom končí dojednaným dňom. Takáto dohoda sa musí uzavrieť písomne, ak samotná nájomná zmluva bola uzavretá v písomnej forme. Strany uzatvorili obe zmluvy v písomnej forme a zároveň sa aj v zmluvách dohodli, že všetky zmeny je potrebné urobiť v písomnej forme. Dohoda o ukončení zmluvných vzťahov preto pre svoju platnosť vyžadovala písomnú formu. Podľa odvolacieho súdu je nesporné, že žiadna dohoda v písomnej forme uzatvorená nebola, žalovaná to napokon ani netvrdila. V konaní sa bránila existenciou ústnej dohody, pričom v konaní nebolo preukázané, k akému dňu a či vôbec k takejto dohode došlo. Odvolací súd dodal, že je pritom irelevantné, že žalovaná si odsťahovala veci a pokúšala sa prostredníctvom inej osoby odovzdať kľúče. Žalovaná si musela byť vedomá akou formou je potrebné zmluvný vzťah ukončiť a teda, že aj v prípade dohody, je potrebné zmluvný vzťah ukončiť písomnou formou s uvedením dojednaného dňa, ku ktorému sa zmluvný vzťah končí.

8. Odvolací súd nesúhlasil s invektívami žalovanej, podľa ktorých okresný súd uveril žalobcovi, konkrétne štatutárnemu zástupcovi, vzhľadom na jeho postavenie. Súd prvej inštancie správne poukázal

na skutočnosť, že nebola preukázaná dohoda o zániku zmlúv, pričom správne vychádzal z vykonaných dôkazov. Keďže dohoda v písomnej podobe neexistovala a zánik v ústnej forme žalobca poprel, súd správne vyhodnotil, že obrana žalovanej nebola preukázaná.

9. Krajský súd v Bratislave nesúhlasil ani s tvrdením žalovanej, že o skončení nájmu svedčia potvrdenia starostov o odvoze nábytku, keďže ani jedna z týchto osôb neprehlásila, že má vedomosť o tom, k akému dňu bolo dohodnuté skončenie nájmu a poznatky mali len na základe informácií od žalovanej. Odvolací súd dodal, že potvrdenia nemôžu nahradiť písomnú dohodu o skončení nájmu, resp. písomnú výpoveď. Žalovaná ako podnikateľka vstupujúca do obchodných vzťahov by si mala byť vedomá, že zmluvné vzťahy možno ukončiť len v súlade s uzatvorenými zmluvami. Ak sa spoliehala na konkludentný spôsob ukončenia, ktorý žalobca neakceptoval, musí znášať dôsledky svojho konania, resp. opomenutia ukončiť zmluvné vzťahy právne relevantným spôsobom. O skutočnosti, že žalobca ukončenie zmluvného vzťahu dohodou neakceptoval, podľa odvolacieho súdu svedčí aj výpoveď Jána Remáka, ktorý vypovedal, že v júni 2011 sa pokúsil odovzdať kľúče štatutárnemu zástupcovi žalobcu a keďže ich odmietol prevziať, zaslal ich poštou. Z uvedeného teda odvolací súd konštatoval, že v rozhodnom čase (3.štvrtrok 2011) zmluvné vzťahy neboli skončené a žalobca bol oprávnený vystaviť predmetné faktúry.

10. K námietke premlčania týkajúcej sa faktúry č. 21381 splatnej dňa 28.01.2011, ktorou žalobca fakturoval náklady za služby spojené s prevádzkou prenajatých nebytových priestorov za rok 2010, odvolací súd uviedol, že pohľadávka žalobcu vyplývajúca z predmetnej faktúry premlčaná nie je, keďže žaloba bola podaná dňa 04.03.2013, t. j. pred uplynutím 3-ročnej premlčacej lehoty podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Ako vyplýva z oboch zmlúv, spôsob platby nebol viazaný na doručenie faktúr ako tvrdí žalovaná, nakoľko povinnosť uhrádzať odplatu za služby spojené s užívaním predmetu nájmu vyplýva z článku 7 Zmluvy o nájme nebytových priestorov.

11. Na záver odvolací súd uviedol, že nezistil žiadne procesné pochybenie pokiaľ ide o postup súdu pri vykonávaní dokazovania - výsluch svedkov. Súd prvej inštancie uskutočnil výsluch všetkých navrhnutých svedkov, pričom obe strany súhlasili, aby svedkyňa H. odpovedala v písomnej forme. Obe strany mali možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a ak sa žalobca (správne má byť žalovaná, pozn. dovolacieho súdu) nedostavila bez ospravedlnenia na pojednávanie dňa 14.06.2016, odvolací súd mal za to, že sa takto sama diskvalifikovala z vykonávania, resp. označenia ďalších dôkazov.

12. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p.

13. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, podala žalovaná dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že procesným postupom odvolacieho súdu, jej bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

14. Žalovaná zdôraznila, že súd prvej inštancie dňa 03.10.2016 vyzval jej právneho zástupcu, ktorý nebol advokátom, aby podané dovolanie doplnila. Dovolateľka dodala, že v odvolacom konaní bolo jej zámerom zvrátiť závery súdu prvej inštancie a preukázať, že v rozhodnom období užíval prenajaté priestory samotný žalobca. Procesné prostriedky jej obrany už však neboli produkované. Následne odvolací súd vydal napadnuté uznesenie s tým, že o termíne verejného vyhlásenia sa žalovaná nedozvedela. Takto došlo podľa dovolateľky k pochybeniu na strane súdu v tom, že ak bola súdu vrátená zásielka s poznámkou, že je adresát neznámy, súd mal a mohol zásielku doručovať priamo jej alebo zisťovať správnu adresu adresáta, kedy by súd zistil, že jej právny zástupca medzičasom zomrel. Dovolateľka má preto za to, že takýmto postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práv na prístup k súdu, t. j. do práva na spravodlivý proces.

15. Ďalej dovolateľka v podanom dovolaní uviedla, že konajúce súdy ju svojimi rozhodnutiami zaviazali na plnenie, ktoré je najmenej v časti 2.821,51 Eur nepodložené a nepreukázané. Závery súdov navyše odporujú dohode strán, čím sú konštatovania súdov oboch inštancií arbitrárne, nakoľko sú v priamom

rozpore s dôkazom - čl. 7 nájomnej zmluvy, na ktorý sa odvoláva. Súčasťou práva na spravodlivý proces je i právo na náležité a uveriteľné odôvodnenie, ktoré podľa dovolateľky v danom spore nebolo naplnené.

16. Z vyššie uvedených dôvodov považuje žalovaná napadnuté rozhodnutie za neodôvodnené, týmto podľa dovolateľky bolo porušené jej právo na spravodlivý proces. Na základe uvedeného dovolateľka navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

17. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

19. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

20. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

21. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Podľa § 428 C. s. p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

23. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

24. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C. s. p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

25. Podľa názoru žalovanej je jej mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C. s. p., v zmysle ktorého ustanovenia je dovolanie prípustné, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah

súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

26. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

27. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

28. Z obsahu dovolania je zrejmé, že vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., vidí dovolateľka v prvom rade v tom, že jej bol upretý prístup k súdu, nakoľko jej výzva súdu prvej inštancie na doplnenie odvolania nebola doručená. A to z dôvodu úmrtia jej právneho zástupcu, z ktorého dôvodu nebolo jej odvolanie doplnené. Z uvedeného dôvodu sa podľa jej názoru nemohla zúčastniť ani vyhlásenia rozhodnutia na odvolacom súde.

29. Dovolací súd zo spisu zisťuje, že súd prvej inštancie uznesením zo dňa 03.10.2016, č. k. 35Cb/132/2013-121, žalovanú vyzval, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia pod následkom odmietnutia podania, odstránila vady odvolania zo dňa 31.07.2016. Vada spočívala v neúplnosti odvolania, nakoľko odvolanie neobsahuje všetky náležitosti, ktoré sa pre odvolanie vyžadujú, nakoľko z neho nie je zrejmé v akom rozsahu sa rozhodnutie súdu napadá a z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody). Súd prvej inštancie v uznesení poukázal na ust. § 386 písm. d/ C. s. p., podľa ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v konaní pokračovať. Predmetné uznesenie bolo doručované právnemu zástupcovi žalovanej, ktorý však dňa 01.10.2016 zomrel. Zásielka sa vrátila dňa 01.12.2016 na súd prvej inštancie s poznámkou doručovateľa, že adresát je neznámy. Vec bola následne predložená na rozhodnutie odvolaciemu súdu, ktorý na úradnej tabuli súdu dňa 03.04.2018 vyvesil oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku a toto oznámenie z úradnej tabule zvesil dňa 11.04.2018. Krajský súd v Bratislave napokon napadnutým rozhodnutím zo dňa 10.04.2018 rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 14.06.2016 potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania.

30. Dovolací súd oboznámením sa s dovolacími dôvodmi žalovanej uvedenými v bode 28 tohto rozhodnutia v spojení so zistenými skutočnosťami uvedenými v bode 29 tohto rozhodnutia dospel k záveru, že procesnými postupmi konajúcich súdov oboch inštancií, nedošlo v konaní k vadám zmätočnosti, ktoré by znemožnili stranám sporu realizovať svoje práva. Je nepochybné, že uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bola žalovaná vyzvaná na odstránenie nedostatkov podaného odvolania, nebolo v dispozícii žalovanej. A to vzhľadom na to, že bolo doručované iba v tom čase už nebohému právnemu zástupcovi a súd prvej inštancie nevykonal pokus o doručenie tohto uznesenia priamo žalovanej. Hoci dotknutá výzva nebola vôbec doručená, napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo založené na iných právnych základoch, ako tých ktoré boli spájané s nedoplnením podaného odvolania. Odvolací súd totiž o odvolaní žalovanej napadnutým rozhodnutím rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Porušenie práva na spravodlivý proces by bolo možné konštatovať jedine v prípade, ak by odvolací súd napadnutým rozhodnutím odvolanie žalovanej odmietol pre formálne nedostatky, resp. podľa § 386 písm. d/ C. s. p. Preto ak odvolací súd podané odvolanie riadne prejednal, nemohlo takýmto postupom krajského súdu dôjsť k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Rovnako neobstojí ani žalovaná vytykaná vada konania, podľa ktorej sa nemohla zúčastniť verejného vyhlásenia napadnutého rozhodnutia, taktiež z dôvodu úmrtia jej právneho zástupcu. Ako je uvedené vyššie, odvolací súd riadne a v súlade s procesným predpisom vyvesil oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku na úradnej tabuli súdu, čím je splnená zákonom ustanovená podmienka oznámenia o vyhlásení rozhodnutia v prejednávanom spore.

31. K dovolacej námiatke žalovanej súvisiacej s nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia, dovolací súd uvádza, že obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

32. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

33. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

34. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

35. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu skutkových a právnych záverov. Odvolací súd dodal, že žalovaná si musela byť vedomá akou formou je potrebné zmluvný vzťah ukončiť a teda, že aj v prípade dohody, je potrebné zmluvný vzťah ukončiť písomnou formou s uvedením dojednaného dňa, ku ktorému sa zmluvný vzťah končí. Keďže dohoda v písomnej podobe neexistovala a zánik v ústnej forme žalobca poprel, odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že obrana žalovanej nebola preukázaná. Preto odvolací súd konštatoval, že v rozhodnom čase (3. štvrtrok 2011) zmluvné vzťahy neboli skončené a žalobca bol oprávnený vystaviť predmetné faktúry. Zároveň k námiatke premlčania týkajúcej sa faktúry č. 21381 splatnej dňa 28.01.2011, odvolací súd uviedol, že pohľadávka žalobcu vyplývajúca z predmetnej faktúry premlčaná nie je, keďže žaloba bola podaná dňa 04.03.2013, t. j. pred uplynutím 3-ročnej premlčacej lehoty podľa § 101 Občianskeho zákonníka.

36. Odvolací súd po prejednaní odvolania žalovanej bez nariadenia pojednávania dospel rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Takýto postup umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

37. Dovolací súd konštatuje, že procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalovaná mala možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobila. Skutočnosť, že dovolateľka (žalovaná) sa nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže

viest' k záveru o nepreskúmateľnosti, arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Procesným postupom súdov oboch inšancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

38. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inšancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalovanej. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska.

39. K ostatnej dovolacej námietke žalovanej týkajúcej sa podľa jej názoru nesprávneho vyhodnotenia dôkazov predložených v konaní, resp. s prijatím právnych záverov len na základe tvrdení žalobcu a priamom rozpore s vykonaným dôkazom - čl. 7 predloženej nájomnej zmluvy, dovolací súd pripomína, že uvedenú vadu nemožno považovať za nesprávny procesný postup, ktorým by sa znemožnilo strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Totiž už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993).

40. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka nedôvodne namietala existenciu vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p. Preto dovolací súd dovolanie žalovanej proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p., ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

41. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

42. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.